

Edgar Allan Poe

The Raven

To Κοράκι

Παράφραση - Εικονογράφηση: Κατερίνα Χαρίση

apopseis Εκδόσεις **apopseis.gr**

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και της συγγραφέα

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

Τα βιβλία των εκδόσεων apopseis.gr Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες των διαδικτυακών περιοδικών www.apopseis.gr & www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του Ovi Magazine και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@apopseis.gr & info@ovimagazine.com

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου από όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική ή τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνού της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

Edgar Allan Poe
The Raven
Το Κοράκι

Παράφραση - Εικονογράφηση: Κατερίνα Χαρίση

Εισαγωγή σε μια παράφραση

Το ποίημα του Έντγκαρ Άλλαν Πόε, «The Raven – Το Κοράκι», έχει μια πολύ περίεργη ιστορία πέρα από το γεγονός ότι είναι σημείο αναφοράς για την ρομαντική λογοτεχνία. Το αρχικό ποίημα, αυτό που έγραψε ο ίδιος ο Πόε, έχει χαθεί. Ένας λόγος ίσως να είναι η αρχική απογοήτευση του ποιητή στην προσπάθειά του να το πουλήσει και βρίσκοντας μπροστά του την άρνηση.

Το ποίημα σύμφωνα με μαρτυρία του φίλου του Πόε, George Rex Graham, γράφτηκε κάποια στιγμή προς τα τέλη του 1844 και ο ίδιος ο Graham ήταν ο πρώτος παραλήπτης του ποιήματος για να το εκδόσει στο περιοδικό του, το Graham's Magazine. Δυστυχώς και παρ' ότι προσωπικός φίλος του Πόε, ο Graham ήταν ο πρώτος που αρνήθηκε να το εκδόσει βρίσκοντάς το πολύ μελαγχολικό για το κοινό του. Όταν το ποίημα εκδόθηκε αργότερα και για πρώτη φορά στην Evening Mirror στις 29 Ιανουαρίου του 1845, ο ίδιος ο εκδότης George Hooker Colton παραδέχτηκε αργότερα ότι έγιναν «διορθώσεις» στο ποίημα χωρίς τη γνώση του Πόε.

Το 1846 ο Πόε παρουσίασε μια θεωρητική εργασία με τον τίτλο «The Philosophy of Composition» όπου εμπεριείχε στίχους από το «Κοράκι», έτσι μετέπειτα εκδότες μπόρεσαν να επαναφέρουν κάποια κομμάτια του ποιήματος στην αρχική του μορφή. Παρόλα αυτά, το αρχικό ποίημα όπως το έγραψε ο Πόε έχει χαθεί ή κατά τον George Hooker Colton, έχει κλαπεί.

Ο τίτλος Raven από μόνος του είναι θέμα συζήτησης. Μεταξύ του κορακιού (crow) και του κορακιού (raven) υπάρχει περισσότερο σημειολογική διαφορά παρα πραγματική. Το κοράκι Raven, είναι θεωρητικά το μεγαλύτερο σε μέγεθος της οικογένειας των κορακιών και η λέξη Raven έρχεται από τα πρώτο-Γερμανικά (η μητέρα γλώσσα όλων των Γερμανοφώνων, Σκανδιναβών, Γερμανών, Αυστριακών κλπ.) και μάλιστα από τα Ισλανδικά. Στις παραδόσεις αυτών των λαών, ενώ το κοράκι (crow) είναι ένας μικρός κλέφτης και καταστροφέας των σπαρτών, το κοράκι (raven) είναι σύμβολο σκοτεινής συνομωσίας, σύμβολο αγένειας και αλαζονείας αλλά και παράλληλα σύμβολο θανάτου και πόνου. Παράλληλα τα κοράκια (ravens) θεωρούνται πανέξυπνα, πονηρά και γι' αυτό και στο μεσαίωνα τα εκπαίδευαν και σαν ιπτάμενους αγγελιοφόρους πολύ πιο ικανούς από τα περιστέρια, γιατί ξεγελούσαν και ξέφευγαν από τους εχθρούς τους με μεγαλύτερη ευκολία.

Το ποίημα είναι σταθμός για την ρομαντισμό και τον συμβολισμό στη λογοτεχνία. Ο ίδιος ο Πόε στην ανάλυσή του για το ποίημά του – εμπεριέχεται στην εργασία «The Philosophy of Composition» γράφει ότι στο ποίημα περιγράφεται η ανθρώπινη ανάγκη για αυτοβασανισμό σαν αποτέλεσμα απόλυτης θλίψης και πένθους. Στην ίδια εργασία ο Πόε αναλύει τη χρήση της λέξης «Nevermore» με την οποία κλείνει κάθε στροφή, αναφέροντας ότι αυτή η λέξη είναι το κέντρο βάρους όλου του ποιήματος και γύρω από αυτήν έχουν στηθεί όλοι οι στοίχοι.

Το βάρος και το πλήθος των συμβολισμών του ποιήματος απαιτεί την απόλυτη προσοχή του αναγνώστη και πέρα από την δεινότητά του να καταλάβει τους συμβολισμούς, θα πρέπει και να μπορεί να νιώσει όλα αυτά που ο ποιητής δεν λέει.

Η έκδοση του ποιήματος «The Raven – Το Κοράκι» από το Ονί και το aropseis.gr είναι συμβολική από μόνη της. Δεν θελήσαμε να περιβάλλουμε το ποίημα ή καλύτερα να το «γεμίσουμε» με άλλες δουλειές του ποιητή όπως συνήθως γίνεται, γιατί θεωρούμε ότι από μόνο του είναι βιβλίο, ανεξάρτητα των αριθμών των σελίδων.

Παράφραση και όχι μετάφραση γιατί μεταφράζεται ένα λογοτεχνικό κείμενο, μια εργασία ή ένα δημόσιο έγγραφο. Ένας πίνακας δεν μεταφράζεται. Και η Κατερίνα Χαρίση έχει παραφράσει το ποίημα του Πόε για ένα ελληνικό κοινό έτσι που να το νιώσει. Παράλληλα, μετά την παράφραση του ποιήματος από την Κατερίνα και στη συνέχεια, θα βρείτε και το ποίημα του Πόε όπως έχει διασωθεί στην αρχική του γλώσσα, στα αγγλικά.

Τέλος και είναι εξ' ίσου πολύ σημαντικό, όλες οι εικόνες είναι δημιουργίες της Κατερίνας Χαρίση προβάλλοντας με μελάνι αυτό που η ίδια ένωσε διαβάζοντας αυτό το συγκλονιστικό ποίημα.

Καλή σας ανάγνωση

Θάνος Καλαμίδας

Edgar Allan Poe

The Raven - Το Κοράκι

Παράφραση: Κατερίνα Χαρίση

Κάποια φορά το μεσονύχτι, αδύναμος και κουρασμένος από ένα βιβλίο παλιό και ξεχασμένο γυρνούσα τις σελίδες κι όπως αποσταμένος ήμουνα ακούστηκε ένας ήχος σαν κάποιος αδιόρατα την πόρτα να χτυπούσε. Θα 'ναι επισκέπτης, σκέφτηκα, στην πόρτα μου απ' έξω αυτό θα είναι μοναχά. Αυτό και τίποτε άλλο.

Θυμάμαι πως πρέπει να 'τανε μες τον ψυχρό Δεκέμβρη και κάθε φλόγα κεριού τρεμόπαιζε, σα φάντασμα φαινόταν αχ να ξημέρωνε ήθελα, πώς μάταια αναζητούσα παρηγοριά στη θλίψη μου μες τις παλιές σελίδες, για τη χαμένη τη Λονόρα μου, την κόρη των αγγέλων που δίχως όνομα γυρνά στο τώρα και στο πάντα.

Και κάθε θρόισμα λυπηρό, στο ύφασμα το μεταξένιο με γέμιζε τρόμο φανταστικό που αλλοτινά δεν είχα νιώσει κι έτσι για νά βρω απ' την αρχή τους χτύπους της καρδιάς μου είπα: «Επισκέπτης θα 'ναι που ζητά την πόρτα να του ανοίξω, ζητά ν' ανοίξω ένας επισκέπτης μοναχά». Αυτό και τίποτε άλλο.

Σαν η ψυχή μου αναθάρρησε, πια δεν το καθυστερούσα.
«Κύριε», είπα, «ή Κυρά, ζητώ τη χάρη σας μα αλήθεια,
τόσο απαλά χτυπήσατε κι εγώ ίσα που κοιμόμουν
ίσα που αντιλήφθηκα το χτύπημα στην πόρτα
και να 'μαι έρχομαι γρήγορα, να 'μαι, ανοίγω αμέσως».
Μα μόνο σκοτάδι αντίκρισα. Σκοτάδι, τίποτε άλλο.

Κι απόμεινα στη νύχτα να κοιτώ, γεμάτος φόβους, τρόμους
κι όνειρα μ' αμφιβολίες παράξενες που άλλοτε δεν είχα νιώσει
μα η σιωπή ήταν άσπαστη κι η ακινησία δόλια
κι η μόνη λέξη που ειπώθηκε ήταν ο ψίθυρος «Λονόρα;»
Αυτό μονάχα ψέλλισα και ηχώ έσυρε πίσω τ' όνομά της.
Μονάχα αυτό ακούγονταν, αυτό και τίποτε άλλο.

Στην κάμαρα πίσω γύρισα με την ψυχή να καίει
κι άκουσα πάλι να χτυπούν, πιο δυνατώτερα τώρα.
«Σίγουρα», είπα, «σίγουρα, κάποιος χτυπά στο παραθύρι».
Ας δω τι είναι πια και το μυστήριο αυτό να λύσει,
αχ ας ημέρευε η καρδιά για μια στιγμή, το αίνιγμα να ξεδιαλύνει,
ο άνεμος θα 'ναι μοναχά... Ο αγέρας, τίποτε άλλο!

Στο παραθύρι στάθηκα και πέταξα το κλείστρο
και μες σε φτερουγίσματα ένα κοράκι μπήκε
μαύρο και μεγαλόπρεπο πουλί των ημερών του
μ' αμφιβολία χωρίς, καμιά, μήτε που στάθηκε καθόλου
ούτε που δίστασε, με ύφος αρχοντικό εκάθισε απάνω στην Παλλάδα
σκαρφάλωσε κι απόμεινε εκεί και στάθηκε. Τίποτε άλλο.

Τούτο το εβένινο πουλί, στη λύπη μου έφερε γέλιο
με το περήφανο ύφος του που έσερνε απ' τον τάφο,
«Χωρίς λοφίο κι αν είσαι», είπα, «κι άνανδρο συ, κοράκι αρχαίο,
κι αν στις ακτές της νύχτας τριγυρνάς, για πες μου τ' όνομά σου»,
μα το κοράκι είπε μοναχά, «Ποτέ Ξανά» και τίποτε άλλο.

Μες την αχαροσύνη του το θαύμασα απλά που απαντούσε
αν κι η απάντησή του αυτή, λιγάκι νόημα είχε
γιατί κανένας άνθρωπος ζωντανός μα την αλήθεια,
δεν είχε τύχη να ιδεί πουλί πάνω απ' την κάμαρή του
κτήνος κι αν ήταν ή πουλί, στις πόρτας του το μπούστο
και να του λέει για όνομα «Ποτέ Ξανά». Τίποτε άλλο.

Μα κάθονταν μοναχικό στο άψυχο το μπούστο
και μόνο κείνη τη λέξη μίλησε, σα να 'βγαινε η ψυχή του
τίποτε άλλο δεν ξεστόμισε - μήτε φτερό κουνούσε
μέχρι που του 'πα «Κι άλλοι φίλοι εφύγαν
και την επ' αύριο κι αυτός, σαν την Ελπίδα μου θα φύγει».
Και το πουλί επανέλαβε «Ποτέ Ξανά». Τίποτε άλλο.

Με τρόμαξε η σιωπή που έσπασε στην εύστοχη λαλιά του
σίγουρα, είπα, ό,τι μου λέει είν' απόθεμα δυστυχημένου αφέντη
που καταστροφές αμείλικτες μονάχα ακολουθούσαν,
μέχρι που τα τραγούδια του αρχίσαν να βαραίνουν
μέχρι που η ελπίδα του κι αυτή σαν βάρος του είχε γίνει,
κι έτσι μοιρολογούσε μοναχά «Ποτέ Ξανά». Τίποτε άλλο.

Μα ακόμα το πουλί τη θλίψη μου τη γύρναγε σε γέλιο
 κι ευθεία μου άρπαξα κάθισμα και στάθηκα μπροστά του
 και βυθισμένος στο βελούδινο πάσχιζα να μαντέψω
 θλίψη στη θλίψη να σκεφτώ, τι το πουλί απ' το παρελθόν
 τι, αυτό το απαίσιο πλάσμα τ' άχαρο, ο κακός οιωνός εννοούσε,
 τι ήθελε σαν έκρωζε «Ποτέ Ξανά» και τίποτε άλλο.

Κι έτσι καθόμουν ασάλευτος χωρίς να μαρτυρώ ούτε λέξη,
 στο πλάσμα τούτο που τα μάτια του φλογίζαν την καρδιά μου
 και συλλογιόμουνα σκυφτός, το κεφάλι γυρτό στο πλάι
 στο βελούδινο της θέσης μου κι η λάμπα να φωτίζει,
 ποιανού το μετάξι απαλά κι η λάμπα να σιγοφέγγει,
 εκείνη θα αγγίξει; Κι εκείνο απάντησε «Ποτέ Ξανά!»

Και σαν ο αέρας να πύκνωσε και μύρισε με μύρο
 σα θυμιατό που Σεραφείμ αλαφροπάτητα κουνούσαν στο χαλί μου.
 «Καημένε!» φώναξα, «ο Θεός, με τούτους τους αγγέλους στέλνει αναβολή του,
 τη λησμονιά, την ανακούφιση στις αναμνήσεις της Λονόρας,
 πιες, έλα και πιες, απ' το ποτό της Λήθης και ξέχνα πια,
 και το κοράκι έκρωζε «Ποτέ Ξανά» και τίποτε άλλο.

«Προφήτη!» είπα, «Πλάσμα του Κακού! Προφήτη αν όχι πλάσμα του Διαβόλου,
 είτε σε στέλνει ο Πειρασμός, ή από θύελλα χαμένος σε μένα ήρθες
 περιπλανώμενος κι απτόητος στην έρμη γη τη στοιχειωμένη,
 εκεί που ο Τρόμος κατοικεί πες μου αλήθεια,
 υπάρχει; Υπάρχει βάλαμο να δίνουν στην Ιουδαία;
 Πες μου σε εκλιπαρώ!», μα εκείνο: «Ποτέ Ξανά!» και τίποτε άλλο.

«Προφήτη!» του είπα, «Πλάσμα του Κακού, Προφήτη αν όχι Δαίμων, στ' όνομά αυτού του Ουρανού που πάνω μας λυγίζει, σε τούτο το Θεό που λατρεύουμε κι οι δυο μας έλα, πες μου, σ' αυτή τη φορτωμένη με θλίψη την ψυχή, αν στην Εδέμ τη μακρινή θα αγκαλιάσω εκείνη, κείνη που οι άγγελοι φωνάζουν Ελεονόρα, θα τη σφίξω ποτέ στα χέρια μου τη Λονόρα των αγγέλων; «Ποτέ Ξανά!»

«Ας γίνει η λέξη σου σημάδι για να φύγεις, πουλί ή δαίμονας κι αν είσαι», του είπα, «σύρε στου Πλούτωνα πίσω την ακτή της νύχτας και τις θύελλες κι ούτε ν' αφήσεις ένα φτερό να μαρτυράει πως ήρθες, ούτε ένα δείγμα της φωνής που φώναξε το ψέμα, άσε τη μοναξιά μου ολάκερη, κι απ' την καρδιά το ράμφος βγάλε. Φύγε μακριά!» και το κοράκι απάντησε: «Ποτέ Ξανά!» Τίποτε άλλο.

Και το πουλί αφτερούγιστο στέκεται ακόμα, στο μπούστο της Παλλάδας μου, πάνω στην κάμαρης την πόρτα, και μες τα μάτια του λάμπουνε τα όνειρα Δαιμόνων, κι η λάμπα φέγγει κι ο ίσκιος του στο πάτωμα χορεύει και μέσα η ψυχή μου απ' τη σκιά εκείνη που αιωρείται να σηκωθεί δε θα μπορέσει πια, Ποτέ Ξανά.

Edgar Allan Poe

The Raven

Once upon a midnight dreary, while I pondered, weak and weary,
Over many a quaint and curious volume of forgotten lore—

While I nodded, nearly napping, suddenly there came a tapping,
As of some one gently rapping, rapping at my chamber door.
“’Tis some visitor,” I muttered, “tapping at my chamber door—
Only this and nothing more.”

Ah, distinctly I remember it was in the bleak December;
And each separate dying ember wrought its ghost upon the floor.
Eagerly I wished the morrow;—vainly I had sought to borrow
From my books surcease of sorrow—sorrow for the lost Lenore—
For the rare and radiant maiden whom the angels name Lenore—
Nameless here for evermore.

And the silken, sad, uncertain rustling of each purple curtain
Thrilled me—filled me with fantastic terrors never felt before;
So that now, to still the beating of my heart, I stood repeating
“’Tis some visitor entreating entrance at my chamber door—
Some late visitor entreating entrance at my chamber door;—
This it is and nothing more.”

Presently my soul grew stronger; hesitating then no longer,
“Sir,” said I, “or Madam, truly your forgiveness I implore;
But the fact is I was napping, and so gently you came rapping,
And so faintly you came tapping, tapping at my chamber door,
That I scarce was sure I heard you”—here I opened wide the door;—
Darkness there and nothing more.

Deep into that darkness peering, long I stood there wondering, fearing,
Doubting, dreaming dreams no mortal ever dared to dream before;
But the silence was unbroken, and the stillness gave no token,
And the only word there spoken was the whispered word, “Lenore?”
This I whispered, and an echo murmured back the word, “Lenore!”—
Merely this and nothing more.

Back into the chamber turning, all my soul within me burning,
Soon again I heard a tapping somewhat louder than before.
“Surely,” said I, “surely that is something at my window lattice;
Let me see, then, what theroat is, and this mystery explore—
Let my heart be still a moment and this mystery explore;—
'Tis the wind and nothing more!”

Open here I flung the shutter, when, with many a flirt and flutter,
In there stepped a stately Raven of the saintly days of yore;
Not the least obeisance made he; not a minute stopped or stayed he;
But, with mien of lord or lady, perched above my chamber door—
Perched upon a bust of Pallas just above my chamber door—
Perched, and sat, and nothing more.

Then this ebony bird beguiling my sad fancy into smiling,
By the grave and stern decorum of the countenance it wore,
“Though thy crest be shorn and shaven, thou,” I said, “art sure no craven,
Ghastly grim and ancient Raven wandering from the Nightly shore—
Tell me what thy lordly name is on the Night’s Plutonian shore!”
Quoth the Raven “Nevermore.”

Much I marvelled this ungainly fowl to hear discourse so plainly,
Though its answer little meaning—little relevancy bore;
For we cannot help agreeing that no living human being
Ever yet was blessed with seeing bird above his chamber door—
Bird or beast upon the sculptured bust above his chamber door,
With such name as “Nevermore.”

But the Raven, sitting lonely on the placid bust, spoke only
That one word, as if his soul in that one word he did outpour.
Nothing farther then he uttered—not a feather then he fluttered—
Till I scarcely more than muttered “Other friends have flown before—
On the morrow he will leave me, as my Hopes have flown before.”
Then the bird said “Nevermore.”

Startled at the stillness broken by reply so aptly spoken,
“Doubtless,” said I, “what it utters is its only stock and store
Caught from some unhappy master whom unmerciful Disaster
Followed fast and followed faster till his songs one burden bore—
Till the dirges of his Hope that melancholy burden bore
Of ‘Never—nevermore.’”

But the Raven still beguiling all my fancy into smiling,
Straight I wheeled a cushioned seat in front of bird, and bust and door;
Then, upon the velvet sinking, I betook myself to linking
Fancy unto fancy, thinking what this ominous bird of yore—
What this grim, ungainly, ghastly, gaunt, and ominous bird of yore
Meant in croaking “Nevermore.”

This I sat engaged in guessing, but no syllable expressing
To the fowl whose fiery eyes now burned into my bosom’s core;
This and more I sat divining, with my head at ease reclining
On the cushion’s velvet lining that the lamp-light gloated o’er,
But whose velvet-violet lining with the lamp-light gloating o’er,
She shall press, ah, nevermore!

Then, methought, the air grew denser, perfumed from an unseen
censer
Swung by Seraphim whose foot-falls tinkled on the tufted floor.

“Wretch,” I cried, “thy God hath lent thee—by these angels he hath
sent thee

Respite—respite and nepenthe from thy memories of Lenore;
Quaff, oh quaff this kind nepenthe and forget this lost Lenore!”
Quoth the Raven “Nevermore.”

“Prophet!” said I, “thing of evil!—prophet still, if bird or devil!—
Whether Tempter sent, or whether tempest tossed thee here ashore,
Desolate yet all undaunted, on this desert land enchanted—
On this home by Horror haunted—tell me truly, I implore—
Is there—is there balm in Gilead?—tell me—tell me, I implore!”
Quoth the Raven “Nevermore.”

“Prophet!” said I, “thing of evil!—prophet still, if bird or devil!
By that Heaven that bends above us—by that God we both adore—
Tell this soul with sorrow laden if, within the distant Aidenn,
It shall clasp a sainted maiden whom the angels name Lenore—
Clasp a rare and radiant maiden whom the angels name Lenore.”
Quoth the Raven “Nevermore.”

“Be that word our sign of parting, bird or fiend!” I shrieked, upstarting—
“Get thee back into the tempest and the Night’s Plutonian shore!
Leave no black plume as a token of that lie thy soul hath spoken!
Leave my loneliness unbroken!—quit the bust above my door!
Take thy beak from out my heart, and take thy form from off my door!”
Quoth the Raven “Nevermore.”

And the Raven, never flitting, still is sitting, still is sitting
On the pallid bust of Pallas just above my chamber door;
And his eyes have all the seeming of a demon’s that is dreaming,
And the lamp-light o’er him streaming throws his shadow on the floor;
And my soul from out that shadow that lies floating on the floor
Shall be lifted—nevermore!

Edgar Allan Poe
The Raven - Το Κοράκι
Ιανουάριος 2017

Παράφραση - Εικονογράφηση:
Κατερίνα Χαρίση

Εκδόσεις:
Ovi magazine, apopseis.gr & Ovi Greek

Design: Thanos

apopseis Εκδόσεις **apopseis.gr**

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και της συγγραφέα

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

Τα βιβλία των εκδόσεων apopseis.gr Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες των διαδικτυακών περιοδικών www.apopseis.gr & www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του Ovi Magazine και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@apopseis.gr & info@ovimagazine.com

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου απο όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική η τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνου της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

Edgar Allan Poe

The Raven

Το Κοράκι

Παράφραση - Εικονογράφηση: Κατερίνα Χαρίση

Κατερίνα Χαρίση,
συγγραφέας
πολυγραφότατη
από τρέλα και
πάθος, σύζυγος
και μαμά δυο
υπέροχων γιων.